

Mircea GHIȚULESCU*Simplu și eficient*

Neil LaBute declara, într-un interviu la Londra luat de Cătălina Panaitescu (*Drama*, nr. 3–4, 2004), că are „o tendință către realism, dar am fost atras totdeauna către trucurile limbajului scenic și încerc, de câte ori am ocazia, să sparg al patrulea perete. A da glas unei voci interioare printr-un personaj care se adresează publicului este minunat”. O definiție interioară precisă și comercială pentru că „al patrulea perete” este publicul însuși pe care LaBute vrea să-l distreze cu orice preț. Și, totuși, nu cu orice preț: cu un anumit preț care de regulă este al bunului gust, ceea ce este foarte greu în zilele noastre.

După romanul *Dragoste în vremea holerei*, unde *Gabriel Garcia Márquez* își numără amantele ajungând pe la 675 (cifra relativă dacă ne gândim la erotismul columbianului), lăsând să se înțeleagă că, nu el, ci personajul romanului său are asemenea preocupări, a venit rândul lui Neil LaBute să le inventarieze. Nu câteva sute, ci doar cele cinci „care au urcat pe podium”. Cu acest material uman abundent, americanul scrie un vodevil fără intrigă care se numește în limba română **Niște fete**. Cristian Juncu o pune în scenă la Teatrul de proiecte „George Ciprian” din Buzău cu o echipă tânără și fermecătoare.

Ceea ce este bun rămâne totdeauna secret: pe LaBute îl interesează o chestiune teoretică, raportul dintre realitate și ficțiune în literatură. Scriitorul Guy, *alter ego*-ul autorului, crede de cuviință că, înainte de căsătorie, trebuie să ceară iertare iubitelor abandonate. De regulă, ele nu au nevoie de această lașitate în plus, dar cinismul scriitorului este mult mai profund. Nu pentru a obține iertarea iubitelor părăsite aleargă el prin America între două avioane, ci pentru subiecte literare.

Cristina FLOREA și Vlad ZAMFIRESCU

Foto: Ion Tăbăcaru

De aceea înregistrează cu nerușinare și cu reportofonul ascuns fiecare conversație sperând să le poată transforma în literatură. Vlad Zamfirescu, mereu în scenă, a găsit tonul cel mai potrivit în stilul ezitant, târăgănat, cu care își încheie replicile. Este o întregă psihologie asumată în acest mod de a înțelege personajul și o artă a aburelii care îl face, deopotrivă, ostil și fermecător. Este, de asemenea, o plăcere să urmărești cum se descurcă cele patru actrițe foarte tinere, foarte diferite, foarte sexy, fiecare în manieră personală, deci, unice. Irina Velcescu (*Sam*) are o frumusețe intelectuală, aștepți s-o vezi cântând la pian valsuri de Chopin, Cristina Florea (*Tyler*) pare un mister nocturn, Andreea Vasile (*Bobby*) este fragilă dar ironică, iar Diana Cavallioti este sprinteră și insolentă în rolul *Reggie*.

Ceea ce strică buna impresie despre acest spectacol lung și agreabil este decorul absolut realist, deci absolut inutil, absolut comun: o cameră de hotel cu un pat imens, noptiere și bar. Nici nu prea e folosit... În schimb, îi împiedică pe actori să joace. Singurele actrițe care folosesc acest decor-mamut al cărui merit este că te împiedică să joci este Catrinel Dumitrescu și Diana Cavaliotti. Catrinel se bagă sub plapumă, dar nu reușește să desprindă cearșaful împachetat sub saltea, iar Diana se așază pe tăblia patului cu o sticlă de bere Leffe lângă ea. Sigur, Cristian Juncu și-a dorit, pe bună dreptate, o epopee a patului, pentru că asta este, în fond, scrierea lui Neil LaBute. Doar că era mai artistic ca patul să nu se vadă dacă nu vrei să rămâi suspendat undeva între realism și artă. Este foarte clar că decorul a fost comandat de regizor lăsând fără replică pe semnatarul scenografiei (Doru Badiu) care s-a răzbunat și el, la rândul lui, cu o paradă a modei. Rar vezi costume mai scumpe și mai fițoase decât în spectacolul dramaturgului Juncu. În rolul soției profesorului (*Lindsay*) care se culcă intens cu asistentul acestuia, Catrinel Dumitrescu are un umor atât de subtil, încât abia simți ironia mușcătoare din atitudinea ei. Aici, LaBute l-a copiat conștiincios pe Albee cu drama *Cui i-e frică de Virginia Woolf?* Este singura care l-a pedepsit cu subtilitate pe amantul scriitor. Simplu și eficient, lung din păcate, spectacolul lui Cristian Juncu are o mare șansă la public.

„Ringul de dans”

După două decenii de la *Escu* de Tudor Mușatescu, prietenul său Mircea Ștefănescu va scrie o replică intitulată *Patriotica Română*, dar în alte condiții social-politice, când era la mare modă critica „politicianismului burghezo-moșieresc”. Ambele pleacă din prima noastră comedie electorală, inevitabila *Scrisoare pierdută* de I.L. Caragiale. Sunt și reminiscențe din Alecsandri, pentru că mama soacră *Matilda Gârbu* este foarte aproape de *Chiriță*, iar *Săbiuță*, polițistul din *Iașii în carnaval* a ajuns ministru de război. Mai apar și un *Agamiță Dandanache* sub înfățișarea generalului în retragere *Filip Ionescu Muscă*, cel mai ticălos dintre toți, pentru că practică de minune ca octogenar arta șantajului, și chiar o *Zoe Trahanache*, numită *Greta Gârbu*, cu trimitere de parodie la marea actriță a vremii Greta Garbo.

Versiunea de la Pitești (Teatrul „Al. Davila”), semnată de Dan Tudor, se va numi *Ringul de dans* pentru că, se spune, oamenii comentează negativ „patriotismul” la casa de bilete. Despre ce tip de patriotism este vorba în piesa lui Mircea Ștefănescu nu poți să-ți dai seama decât mergând la spectacol. „*Patriotica Română*” este o societate pe acțiuni care „apără poporul” cumpărând arme în vederea unui război care nu există dar va fi declanșat. Pe acest fundal, viața politică bucureșteană se desfășoară cu cea mai mare precizie între afaceri și sex. Coincidențele cu actualitatea (pe care mizează regizorul știind că publicul va răspunde